

JAK VZNIKL BÁSNICKÝ KALENDÁŘ

Roku 1935 žil ve městě Smíchově člověk, který se jmenoval Schvincy Warz. Byl to znamenitý sběratel a povaha, jak se říká, k pohledání. Sháněl židovské svícny, modely plachetnic, vtipná rčení a anekdoty. Nadevše však miloval žertovné rýmováčky a kašpařiny, které tu a tam uklouznou slavným básníkům. Platil za ně zlatem, hledal je, pátral po nich, ale nesloužilo mu přitom štěstí a jeho sešitek zůstával z větší části prázdný. Básníci tajili svou moudrost a byli vážní jako kati. Co měl Schvincy Warz dělat? Když mu bylo nejhůře, podplatil služebnky básníků, jejich dítky, ba i příbuzné, kteří se otáčejí v pracovnách s hadrem na prach. Učinil to řka, aby mu přinesli útržky papírů, okraje novin, pravidla hledící k českému pravopisu, sací papíry, podložky, kalendáře a vše, na čem si básníci brousili zuby, a vše, co popsali ve chvílích prázdně. „Dřímota je zdroj básnické pravdy,“ řekl si potom Schvincy Warz, „čert mě vem, nebudou-li verše, které črtali jen tak namátkou, aspoň kousavé.“

Tak získal řečený Schvincy Warz rukopisů až hanba. Měl si je však nechat pro sebe? Poučen strážní holiče krále Lávry, naplnil si Schvincy Warz brašnu a chodil po nakladatelích. Chodil sem a tam. Zaklepal na dveře vznešených paláců, navštívil chudičké krámky, kde si šéf, aby se zahřál, sedí na rukou, ale nic naplat — nikdo nechtěl zatřásti měšcem.

V té bídě klel Schvincy Warz jako starý námořník, a když tak jednou opět proklínal, uslyšel ho básník, který se vyzná ve věcech solidarity, a zeptal se ho: „Co je ti?“ Schvincy Warz mu vypověděl své trápení a básník jej mlčky odvedl do nakladatelství s pěkným jménem. „Jářku,“ řekl potom, poklepávaje Warzovi na medvědí hrud, „já toho chlapíka znám, můžete mu věřit!“ Od té chvíle právě za tři týdny vyšla úhledná knížka, která se měla jmenovati *De psinderiis*

in arte. Většina jejich příspěvků byla však psána na útržcích z kalendářů, a tu, se zřetelem na větší přesnost, byla podle řečených útržků překřtěna na Básnický kalendář.

Je ta sbírka kousavá? Je šelmovská? Je k popukání? „To bych řekl!“ odpověděl na podobné otázky Schwincy Warz. „Sotva jsem ji otevřel, smál jsem se jako nezavřený a samou veselostí se mi zkřivila tvář.“

*

„Nic naplat,“ dodává jmenovaný pán po chvíli mlčení, „jsem povaha pevná a ukázněná. Myslíte, že je snadné mne následovat? Přečtěte si Básníkův rok a uvidíte!“